

nrc >19 september 2019
Hans den Hartog JagerMathieu Cherkit, Cache-Cache
T/m 19 oktober bij Albada Jelgersma Gallery

Een alledaagse trap, maar duizelingwekkend geschilderd

Galerie De Franse schilder Mathieu Cherkit is maar beperkt geïnteresseerd in realisme: zijn kleuren zijn altijd intenser dan normaal, en de schaduwen radicaler. Recent werk is nu te zien bij Albada Jelgersma Gallery.

Vervreemding, daar draait het allemaal om bij de Franse schilder Mathieu Cherkit. Dat valt alleen niet erg op, omdat de taferelen die hij schildert zo alledaags lijken. Een vestibule bijvoorbeeld, met een houten trap en wat speelgoed op de vloer (*Blue Phoenix*, 2019). Een rommelig hoekje in de woonkamer, inclusief nostalgische zwart-witfoto en nonchalant neergekwakte blauwe tas (*Connexion*, 2019). Of zo'n slecht gesausd halletje met grijs licht, vol kratjes en knutselspullen (*Ice and Fire*, 2019). Bovendien neemt Cherkit voor zijn doeken altijd zijn eigen woning als uitgangspunt – het feit dat hij net is verhuisd, en de tentoonstelling bij Albada Jelgersma Gallery in Amsterdam de eerste reeks schilderijen toont die vanuit de nieuwe woning zijn gemaakt, is een prettige bijkomstigheid.

Mathieu Cherkit, *Blue Phoenix*, 2019
olieverf op doek, 150×100cm
Foto Galerie Albada Jelgersma

Maar daar gaat het niet om. Want hoe langer je kijkt, hoe beter je ziet dat Cherkit maar beperkt in realisme is geïnteresseerd. Wat hem een intrigerende schilder maakt, zijn juist de afwijkingen – en dat zijn er veel. Bij Cherkit zijn de kleuren altijd intenser dan normaal, en de schaduwen radicaler. Maar vooral de perspectieven op zijn doeken zijn soms duizelingwekkend. Neem het genoemde *Bleu Phoenix*-vestibule schilderij: zet je dit af tegen de normen van het klassieke centraal-perspectief dan klopt er niks van, de verdwijnpunten schieten alle kanten op. Maar daardoor krijg je als toeschouwer ondanks de prachtige, Franse, zonovergoten kleuren, wél een beklemmend gevoel – alsof er een vleug van onheilspellendheid door deze alledaagse ruimte is gewaaid. En ligt daarom ook die blauwe feniks op de vloer?

Mathieu Cherkit, *Ice and Fire*, 2019, olieverf op doek,
210×280 cm

Foto Galerie Albada Jelgersma

Dat is Cherkits kracht, helemaal in de geest van grootmeester David Hockney: juist in zijn afwijkingen slaagt hij erin sferen en gevoelens op te roepen die zich normaal aan het oog onttrekken, maar die je wél herkent – en waardoor je blijft kijken. Daarin is Cherkit zo sterk, dat het jammer is dat hij op zijn nieuwe doeken zijn macht over de illusie nog eens wil benadrukken door de verf in dikke plakken over de randen van het doek te laten uitstulpen. Lekker voor de verffetisjist, maar het doet afbreuk aan Cherkits suggestieve kracht – zulke trucjes heeft zo'n talent niet nodig.